

گرامی باد اول ماه مه روز جهانی کارگر ، روز همبستگی جهانی کارگران !

روز پرشکوه اول ماه مه در اره است . کارگران سراسر جهان هر سال بخاطر گرامیداشت پیروزی طبقه کارگر آمریکا در اول ماه مه ۱۸۸۶ ، این روز تاریخی را پاس میدارند . اهمیت تظاهرات و راهپیمائیهای خیابانی از جانب کارگران در این روز بزرگ ، بخاطر تجدید عهد و پیمان با آرمانهای طبقه کارگر ، نشاندهنده اراده منسجم و همبستگی بین المللی علیه بورژوازی ، بعنوان دشمن طبقاتی کارگران است . صفوف منسجم کارگران همراه با فریادهای اعتراضی و آزادیخواهانه ، تجسم نیرو و اراده مستحکم طبقه ای است که برای سرنگونی نظام سرمایه داری ، اسقرار سوسیالیسم و گسترش انترسیونالیسم بپا خاسته اند . روز اول ماه مه برای کارگران تنها جشن بزرگ همبستگی به شمار نمیرود . این روز پیش از هر چیز روز پاسداری از سنتهای مبارزاتی کارگران ، روز تشدید مبارزه برای تحقق مطالبات و آرمانهای کارگران و آزادی از قید و بند هزاران درد و مصیبت نظام سرمایه داری است . روز نمایش اراده پولادین تولید کنندگان نعمتهای مادی و آفرینندگان مایحتاج و ابزار پیشرفت و تعالی جامعه بشری است . روز اول ماه مه ف نمایش قدرت و توان اجتماعی طبقه ای جهانی است . به همین خاطر روزی بین المللی میباشد . اما طبقه کارگر هر کشوری با مرتبط ساختن گرامیداشت چنین روزی ، برگزاری مراسم اول ماه مه با مبارزه خویش در سطح ملی ، قادر خواهد بود در مراسم بزرگ جهانی مشارکت کند . صد و بیست شش سال پیش ، هنگامی که کارگران آمریکا ف با شعار تعیین ساعت کار به خیابانها سرازیر شدند ، در صف پیشین جنبش ایستادند که تعیین ساعات کار در تمامی کشورهای سرمایه داری ، بعنوان اساسی ترین مطالبات خویش اعلام کرده بودند . به همین خاطر فریاد مبارزه کارگران شیکتگو در اول ماه مه ۱۸۸۶ در سرتاسر جهان انعکاس یافت و از آنزمان به بعد هر سال یاد و خاطره مبارزه قهرمانانه آنها با تشدید مبارزه برای تحقق مطالبات کارگران گرامی داشته میشود .

اعلام روز اول ماه مه بعنوان روز جهانی کارگران از جانب انترناسیونال دوم نیز با تاکید بر اهمیت جهانی مطالبات کارگران و تاثیر متقابل آنها در هر نقطه ای از جهان انجام گرفت و به سنتی همیشگی تبدیل گشت . در طول بیش از یکصد سال اخیر ، طبقه کارگر در سطح جهانی ، پیروزیهای عظیمی به دست آورده است . مهمترین مطالبات خویش در بیشتر زمینه ها را محقق ساخته است . با پیروزی انقلاب کبیر سوسیالیستی اکتبر ، جهان سرمایه داری را دچار تفرقه نمود و نظام نوینی پایه ریزی نمود و پس از جنگ جهانی سوم در بسیاری از کشورهای دیگر قدرت را بدست گرفت اگر چه در نتیجه بحران در چنان سوسیالیستی که از درک ناتمام از استقرار سوسیالیسم و ابزارهای حفظ آن یعنی دیکتاتوری پرولتاریا انجام گرفت ، طبقه کارگر حاکمیت خویش را از دست داد و پروسه بازگشت جامعه بسوی سرمایه داری آغاز گشت . اما سنتهای سوسیالیستی طبقه کارگر و دستاوردهای آن ، جایگاه تاریخی خویش را در پیشرفت و تعالی جامعه بشری حفظ نمود . شکست درک بوروکراتیک از سوسیالیسم علیرغم تمامی نتایج تلخ آن ، با تجارب خویش ، به تجارب جنبش طبقاتی کارگر جهان افزود و اراده طبقه کارگر در بازسازی ، رشد و گترش و استقرار سوسیالیسم در آینده ، بعنوان ارمان والای انسانی مستحکم تر نمود . زیرا که کارگران به تجربه ، به اثبات رسانده اند که هر شکستی را با تجربه اندوزی از آن شکست به پلی برای پیروزیهای بزرگ تبدیل خواهند نمود . این تجربه بزرگ اول ماه مه خونین کارگران شیکاگو بود که انعکاس آن اکنون هر سال در سرتاسر جهان در نیروی متحد کارگران ، بیش از پیش به گوش می رسد . در ایران که رژیم دیکتاتوری – مذهبی به نام جمهوری اسلامی حاکم است ، به کارگران اجازه داده نمی شود که به هیچوجه آزادانه تجمع کنند . رژیم جمهوری اسلامی هر سال در چنین روزی از طریق ارگانههای ضد کارگری خویش مراسم فرمایشی برگزار میکند تا از این طریق مانع برگزاری هرگونه مراسم مستقل از جانب کارگران گردد . مدت زمان مدیدی است که طبقه کارگر ایران قادر نیست نقش مؤثر خویش را در روند وقایع سیاسی – اجتماعی ایران ایفا

نماید . تلاش بی وقفه کارگران چه در رژیم شاه و چه در دوران رژیم جمهوری اسلامی ، همیشه با زندان، شکنجه و اعدام پاسخ داده شده است . رژیم جمهوری اسلامی ایران نیز همانند تمامی حکومت‌های سرمایه داری ، همیشه جار و جنجال تبلیغاتی به راه میاندازد تا اینکه به توده ها و بخصوص کارگران و جوانان بقبولاند که سوسیالیسم و کمونیسم از میان رفته است . علیرغم جاروجنجال رژیم علیه کمونیسم ، ایمان طبقه کارگر ایران نسبت به سوسیالیسم سست نگردیده . بلکه ضرورت تاریخی تغییر و تحولات انقلابی در جامعه و دفاع سرسختانه آنها از دموکراسی و سوسیالیسم افزون گردیده است . بعد از فروپاشی بلوک شرق ، رقص و پایکوبی بی حد و حصر از جانب جهان سرمایه داری را شاهد بودیم . علیرغم اینکه اکنون بیش از دو دهه است که جهان سرمایه داری حاکمیت خویش را بر دنیا گسترانیده است ، اما هنوز هیچگونه تغییر و تحول بنیادی به سود هیچکدام از اقشار اجتماعی جهان روی نداده است . بر عکس ، فقر ، جنگ و نا امنی گسترش یافته است . به همین خاطر هنوز شرایط مناسب وجود دارد تا افکار و عقاید سوسیالیستی در میان طبقه کارگر و تمامی زحمتکشان تبلیغ و ترویج گردد .

اکنون طبقه کارگر ایران در وضعیتی بسیار نا مساعد از نظر اقتصادی – اجتماعی بسر میبرد . در چهار چوب تبلیغات ضد کارگری جمهوری اسلامی ایران ، نهادهایی همچون وزارت کار ، خانه کارگر و ارگانهای دیگر همانند آنها در دفاع از حقوق کارگران حرف و حدیث خالی از محتوا بر زبان می‌رانند . در حالیکه این ارگانها هیچ ارتباطی با کارگران ایران نداشته و ندارند ، آنها تنها ابزار منافع طبقاتی سرمایه داران و نظام مذهبی حاکم هستند . بدلیل شرایط دیکتاتوری و سرکوب سالیان گذشته ، هرگونه ارتباط ما بین طبقه کارگر و اقشار اجتماعی همچون زحمتکشان ، فرهنگیان ، کارمندان و غیره در سطحی پایین قرار دارد . با این وجود رژیم قادر نگردیده این ارتباط هر چند ضعیف را بطور کامل از هم بگسلد . هر چند وجود انجمنهای اسلامی در کارخانجات و سیستم پلیسی ، موجب جدایی و تفرقه در میان کارگران گردیده و علیرغم تمامی فشار و تعقیبات پلیسی ، در طول سالهای اخیر اعتصابات و تظاهرات کارگری به صورتی پی در پی اتفاق افتاده است . در شرایط کنونی راه حل مشکلات طبقه کارگر همچون دیگر اقشار ایران در گرو سرنگونی جمهوری اسلامی ایران است . اکنون پس از ۳۴ سال درد و رنج ، فقر و گرسنگی ، جنگ و خانه خرابی ، شکنجه و اعدام حاکمیت سپاه جمهوری اسلامی ، طبقه کارگر ایران به استقبال روز اول ماه مه خواهد رفت ، به این امید که بتواند اتحاد و انسجام خویش را مستحکم تر سازد ، خود را سازمان دهد و بر ویرانه های جمهوری اسلامی ، نظامی بدون استثمار و آزاد دموکراتیک مستقر سازد .

زنده باد اتحاد و همبستگی بین المللی کارگران !

زنده باد سوسیالیسم

**سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی ایران
برقرار باد
جمهوری فدراتیو شورایی ایران !**

**سازمان اتحاد فدائیان کمونیست
کمیته ایالتی کردستان**

۲۰۱۲/۴/۱۷